

2021. december 6. hétfő – Lk 5, 17-26

„Ma csodálatos dolgokat láttunk”

Az evangéliumi elbeszélés, melyet témája alapján Jézus csodálatos gyógyításainak példaként szoktunk olvasni, sajátos tartalmat ad a csodának, és sajátosan veti fel a hit és a bűnbocsánat kapcsolatát. Összefügg ez azzal, hogy a gyógyító csodára egy olyan tanítás alkalmával kerül sor, amikor nagyon sokféle ember gyűlik össze Jézus körül – közöttük az ellenfelek, a farizeusok és a törvénytudók. De az a kis csoport, a bénult társukat hordágyon cipelő néhány férfi is, akiket hitük rendíthetlensége vezet és tesz találékonnyá azt illetően, hogyan lehet a sokaságot kikerülve Jézus elé jutniuk. A hordágy lebocsátása a tetőn át eléggé hihetetlen persze, s hogy mégis (a fizika törvényeinek felülmúlásával) megtörténik, az maga is csodálatos. Az isteni bűnbocsánat, – ami egyet jelent a test gyógyulásával, – ezzel a csodára képes emberi hittel lép interakcióba.

A bénulás feloldódása azonban már a bűn alóli feloldozás manifesztálódása: a mozgás-képességét visszanyerő test szemmel is látható tárgyi bizonyítéka a bűnben megmerevedett lélek elevenné válásának. Nyilvánvaló, hogy erre a tanúsítványra nem a bénának volt szüksége, hanem a farizeusoknak és törvénytudóknak, akik kétségbe vonták Jézus gyógyítói jogosultságát, – azaz a bűnbocsánat hatalmával rendelkező isteni természetét.

Jézus bűnbocsánata még a bénult emberre irányuló kegyelmi cselekedet volt, a hozzákapcsolt csodatétel, a gyógyítás azonban már a tanítás módszertanához tartozott és a kételkedőknek szólt elsődlegesen. A csoda – az ésszel felfoghatatlan nyilvánvalóság – a meggyőzés eszköze lett, és – amint a hallgatóság egészét átható istenfélelem mutatja az evangéliumi elbeszélés végén – igen hatékony is volt a bizonyító érveléssel szemben.

Berta Erzsébet, Debrecen